

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci proti obžalovanému **A. P.** pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. a iné v znení účinnom do 1. januára 2006 na neverejnom zasadnutí 26. októbra 2010 v Bratislave o odvolaní krajského prokurátora v Bratislave proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 19. apríla 2010, sp. zn. 7 T 7/2005 rozhodol

t a k t o :

Podľa § 258 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 napadnutý rozsudok sa **z r u š u j e**.

Podľa § 259 ods. 1 Tr. por. sa vec **v r a c i a** Krajskému súdu v Bratislave, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 19. apríla 2010, sp. zn. 7 T 7/2005, bol obžalovaný A. P. podľa § 226 písm. c/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 oslobodený spod skutku obžaloby po právnej stránke kvalifikovaného ako trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. a trestný čin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery podľa § 176 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť tak, že

1/ dňa 05.06.1996 v B. ako konateľ spoločnosti A., spol. s r.o., P. uzatvoril úverovú zmluvu č. X. so S., a.s. B. na základe, ktorej mu bol poskytnutý úver vo výške 7.000.000,- Sk na kúpu nákupného strediska S. v P. na par. č. X., dom súp. X., katastrálne územie P., evidovaného na liste vlastníctva č. X., súčasne uzatvoril mandátne zmluvy a zmluvu č. X./1 o zriadení záložného práva ku kupovanej nehnuteľnosti, zmluvu č. X./3 o zriadení záložného práva k nehnuteľným veciam a vystavil bianko zmenku v prospech S., a.s. B..

Podmienkou uvoľnenia prostriedkov úveru bankou bolo zo strany obvineného predloženie písomností preukazujúcich zápis vkladu záložného práva v katastri nehnuteľnosti k vyššie konkretizovanej nehnuteľnosti v prospech S., a.s. B., v súvislosti s čím obvinený predložil S., a.s. B. zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti so sfalšovanou okrúhlou pečiatkou Katastrálneho úradu v K., správy katastra P. a sfalšovaným podpisom JUDr. E. Ď., zamestnanca uvedeného katastrálneho úradu a sfalšovanou pečiatkou toho istého úradu, ktorej bolo vpísané povolenie vkladu dňa 21.06.1996 pod por. č. V., návrh na vklad záložného práva k nehnuteľnosti do katastra so sfalšovanou prezenčnou pečiatkou Katastrálneho úradu v K., Správy katastra P., do ktorej bolo vpísané číslo konania 4571/96 zo dňa 06.06.1996 a sfalšovaný výpis z listu vlastníctva č. X. zo dňa 21.06.1996, v ktorom ako ťarcha bolo vyznačené záložné právo k predmetnej nehnuteľnosti v prospech S., a.s. B. a bol opatrený okrúhlou pečiatkou Katastrálneho úradu v K., Správy katastra v P. a podpisom L., hoci záložná zmluva o zriadení záložného práva ani návrh na vklad záložného práva k nehnuteľnosti do katastra nikdy neboli Katastrálnemu úradu v K., Správe katastra P. predložené, v dôsledku čoho nebol vykonaný Katastrálnym úradom v K., Správou katastra P., zápis vkladu záložného práva k vyššie konkretizovanej nehnuteľnosti v prospech S., a.s. B., nakoľko jedinou ťarchou na nehnuteľnosti v čase predloženia falšovaného výpisu z listu vlastníctva č. X. obvineným bolo záložné právo v prospech M. S. – S.S., čím takto spôsobil obvinený S., a.s. B. škody vo výške 7.000.000,- Sk.

2/ dňa 10.03.1997 v K. ako konateľ obchodnej spoločností A., spol. s r.o., P. spolu so svojim bratom I. P. uzatvorili zmluvu o poskytnutí peňažných prostriedkov vo výške 3.000.000,- Sk s veriteľom M. S. – S.S., pričom v prípade sumy vo výške 2.400.000,- Sk išlo o nesplatenú pôžičku poskytnutú obvinenému S. na základe zmluvy o úvere zo dňa 26.04.1996. Súčasne bola uzatvorená zmluva o zabezpečení záväzku prevodom vlastníckeho práva k nehnuteľnosti nákupného strediska S. na par. č. X., dom súp. X., katastrálne územie P., evidovanú na liste vlastníctva č. X.. Dňa 27.3.1997 obvinený predložil S. zmluvu o zabezpečení záväzku prevodom vlastníckeho práva k vyššie konkretizovanej nehnuteľnosti opatrenej falošnou okrúhlou pečiatkou Okresného úradu v P., odboru katastra s nepravým podpisom O. a falošnou prezenčnou pečiatkou toho istého katastrálneho úradu, do ktorej bolo vpísané „vklad povolený 27.3.1997 pod č. V.“ a súčasne predložil sfalšovaný výpis z listu vlastníctva č. X. zo dňa 27.03.1997, v ktorom v časti B. je ako vlastník predmetnej nehnuteľnosti uvedený M. S. – S.S., čo bolo podmienkou vyplatenia sumy vo výške 600.000,- Sk, hoci zmluva o zabezpečení záväzku prevodom nehnuteľností nebola Okresnému úradu

v P., odboru katastrálnemu nikdy predložená, v dôsledku čoho ani nedošlo k vyznačeniu M. S. – S.S. ako vlastníka predmetnej nehnuteľností, čím takto spôsobil obvinený M. S. – S.S. škodu vo výške 600.000,- Sk.

Podľa § 229 ods. 3 Tr. por. súd poškodené organizácie O. a.s. B., W. a S. s nárokom na náhrady škody odkázal na konanie o veciach občianskoprávných.

Proti tomuto rozsudku zahlásil na hlavnom pojednávaní – do zápisnice o tomto úkone odvolanie krajský prokurátor, ktoré neskôr písomne odôvodnil.

Namietol v ňom, že krajský súd rozhodol v rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania, ako aj v rozpore z rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 To 10/2008. Opätovne vykonané dôkazy vyhodnotil jednostranne v prospech obžalovaného a vôbec sa nevysporiadal s tvrdením svedkyne Ing. O. Š. (S.), že len na základe predloženia sfalšovaného listu vlastníctva mu boli vyplatené peniaze za poskytnutý úver.

Krajský prokurátor v rámci odvolacích námietok opätovne tiež poukázal na časové súvislosti konania obžalovaného pri získavaní úverov zo spoločnosti S. (26.apríla 1996), ktorý nesplatil a už 5. júna 1996, necelý mesiac po úvere zo S. uzatvoril ďalšiu zmluvu o úvere so S. a.s. B., za ktorú ručil nehnuteľnosťou a 10. marca 1997 opätovne uzatvoril zmluvu o úvere so S., za ktorý ručil tou istou nehnuteľnosťou, pričom túto zmluvu uzatvoril v čase, kedy už bol ako konateľ spoločnosti A. s.r.o. z tejto funkcie odvolaný, a obchodné podiely boli 6. februára 1997 prevedené na L. U..

Krajský súd vo svojom ostatnom oslobodzujúcom rozsudku argumentuje aj tým, že L. U. figuruje aj vo viacerých spoločnostiach z čoho sa dá usudzovať, že išlo o osobu skúsenú v podnikaní. Táto okolnosť však podľa názoru odvolateľa nepreukazuje túto skutočnosť, lebo rovnako tak môže nasvedčovať i scenáru tzv. bieleho koňa, ktorý figuruje vo viacerých spoločnostiach, pričom z výpisov z obchodného registra nie je preukázané, či vôbec ide o totožnú osobu.

Žiadal preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a prikázal krajskému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný vo svojom podaní adresovanom najvyššiemu súdu sa k odvolaniu krajského prokurátora vyjadril v tom zmysle, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi oslobodzujúceho rozsudku a dodal, že právna kvalifikácia podľa § 176 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. ani nepripadá do úvahy – žiadnu listinu totiž nesfalšoval a v tomto smere v spise sa nenachádza žiadny dôkaz.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací po zistení, že neprichádza do úvahy rozhodnutie podľa § 253 Tr. por. preskúmal na základe podaného odvolania podľa § 254 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc pritom aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a zistil, že napadnutý rozsudok je potrebné zrušiť a vrátiť vec prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Krajský súd sa totiž nedôsledne vysporiadal so všetkými skutočnosťami významnými pre rozhodnutie v dôsledku čoho je rozsudok považovaný za chybný (§ 258 ods. 1 písm. b/ Tr. por.) a existujú pochybnosti o správnosti skutkových zistení (§ 258 ods. 1 písm. c/ Tr. por.), čím je treba rozsudok považovať za nepresvedčivý.

Uvedené zistenia sú dôvodom toho, že najvyšší súd o odvolaní krajského prokurátora rozhodol na neverejnom zasadnutí, pretože chyby nebolo možné odstrániť na verejnom zasadnutí (§ 263 ods. 1 písm. b/ Tr. por.).

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že z opätovného výsluchu JUDr. J. J. (bol prokuristom spoločnosti A. s.r.o.) zistil, že sa mu s obžalovaným úver v kreditnej banke nepodarilo vybaviť – tento vybavil až L. U., ktorý so spoločnosťou spolupracoval už dávno pred uzavretím mandátnej zmluvy, a to na základe plných mocí. Vlastne k podpisu mandátnej zmluvy došlo preto, aby nemuseli stále podpisovať plnú moc. JUDr. J. J. uviedol vo svojej výpovedi, že mal vedomosť o trestnom stíhaní L. U. (pre § 213 ods. 1 Tr. zák.) a mal od neho splnomocnenie vyrovnáť dlžné výživné 120 000 Sk. Dokonca L. U. išiel pre peniaze, ešte raz sa mu ozval telefonicky a odvtedy sa viac neohlásil.

Krajský súd okrem toho argumentoval aj tým, že L. U. bol znalý v problematike podnikania a disponoval potrebnými finančnými zdrojmi o čom svedčia výpisy z obchodného

registra – bol členom resp. predstaviteľom viacerých podnikateľských subjektov. Aj dlh na výživnom je len z obdobia, kedy podnikateľskú činnosť nevyvíjal.

Z uvedeného potom krajský súd uzatvoril, že v osobe L. U. ide o reálnu osobu, ktorá bola schopná úver vybaviť, vybaviť k nemu potrebné podklady, ktoré síce obžalovaný ako konateľ dotknutým subjektom predložil, ale vo viere, že sú to doklady pravé, a preto nemohol naplniť subjektívnu stránku žalovaného trestného činu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti predovšetkým poukazuje na to, že v tejto veci už raz rozhodoval. Svojim uznesením z 27. októbra 2009, sp. zn. 2 To 10/2008, podľa § 258 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 zrušil oslobodzujúci rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 12. mája 2008, sp. zn. 7 T 7/2005, a prikázal mu, aby predmetnú vec znovu v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky už v tomto rozhodnutí poukázal na to, že prvostupňový súd nevenoval dostatočnú pozornosť pri hodnotení dôkazov podľa § 2 ods. 6 Tr. por. tým dôkazom, ktoré svedčili v neprospech obžalovaného a teda vykonané dôkazy vyhodnotil výlučne v jeho prospech.

Už v citovanom uznesení najvyšší súd upriamil pozornosť prvostupňového súdu na to, že spoločnosť obžalovaného nemala žiadny vecný dôvod k tomu, aby vybavovaním podkladov k úverom poverovala L. U.. Navyiac v jeho osobe išlo o osobu, ktorá nemala nielen teoretické, ale ani žiadne praktické skúsenosti s podnikaním a tým menej finančnými inštitúciami. Napokon bol to A. P., kto ako konateľ spoločnosti reálne listiny (aj sfalšovaný list vlastníctva) finančným inštitúciám predložil, a bol reálne oboznámený so stavom spoločnosti a jej majetkom.

V citovanom uznesení najvyšší súd okrem toho zvlášť zvýraznil, že na základe časových súvislostí vyplývajúcich z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní plynie, že k žiadosti o úver od S. – K. predložil sfalšovaný list vlastníctva. Napokon v tomto uznesení najvyšší súd upozornil aj na celý rad ďalších dôkazov, ktoré krajský súd nezohľadnil pri hodnotení dôkazov, či už ide o podnikateľský zámer spoločnosti A. s.r.o., finančné „zdravie“ tejto spoločnosti, vrátane nesplácania už predtým poskytnutých úverov.

Uvedené závery vyslovené najvyšším súdom v už citovanom uznesení najvyššieho súdu nie je dôvod meniť ani v terajšom štádiu trestného konania, t.j. ani po vykonaní doplneného dokazovania nariadeného najvyšším súdom, resp. doplneného o výsluch svedka JUDr. J. J., prokuristu spoločnosti A. s.r.o., ktorý krajský súd realizoval na podklade návrhu obžalovaného.

Dokonca aj z výpovede tohto svedka však vyplýva, že firme obžalovaného už predtým banky odmietli poskytnúť úver – čo malo byť dôvodom angažovania L. U. na jeho vybavenie. Krajský súd však pri hodnotení dôkazov a aj tejto výpovede svedka pominul, že finančná situácia firmy obžalovaného a možnosti zabezpečenia záväzku boli nepriaznivé. A aj S. a.s. B. úver poskytla až vtedy a za podmienky, že obžalovaný ručil kupovanou nehnuteľnosťou, čo je úplne štandardný postup. Tento skutkový stav má oporu vo vykonaných dôkazoch – naopak krajský súd výpoveď svedka JUDr. J. J. v tomto smere vyhodnotil v prospech obžalovaného napriek tomu, že jeho tvrdenie je len paušálne a nie je podporené žiadnymi dôkazmi t.j. kedy, v ktorej banke a na aký účel vybavovali úvery a predovšetkým čo bolo dôvodom, že tieto úvery boli zamietnuté. Otázkou v tomto smere zostáva aj tvrdenie tohto svedka, že s L. U. spolupracovali už dávno pred inkriminovanými udalosťami, pretože potom vzhľadom k jeho údajným schopnostiam by mali žiadané úvery už vtedy vybaviť bez ťažkostí, čo sa však nestalo. Napokon svedok JUDr. J. J. vo svojej výpovedi ani neuviedol v akých smeroch L. U. na základe plných mocí mal pracovať pre firmu u obžalovaného, zvlášť keď táto firma dovtedy vykonávala len stavebnú činnosť s ekonomicky nevýraznými výsledkami.

V tejto súvislosti je však treba zvlášť poukázať na to, že na vybavenie listu vlastníctva z Katastrálneho úradu v P. nebol potrebný žiadny zvláštny kontakt, pretože v čase kúpy nehnuteľnosti obžalovaným bola táto bez ťarchy a následne pri vybavovaní úveru teda nebol problém zaťažiť nehnuteľnosť na liste vlastníctva ťarchou. L. U. na základe mandátnej zmluvy nemohol mať žiadny záujem, aby v liste vlastníctva táto ťarcha uvedená nebola a ani žiadny dôkaz v spise, či už výpovede obžalovaného, svedkov, či listinné dôkazy taký záver ani nepodporujú.

Práve naopak, takýto list vlastníctva predložil obžalovaný a práve jeho firma mala eminentný záujem a teda aj motív na poskytnutie úveru zo S. a.s. B. a v prípade, že list vlastníctva by bol zaťažený uvedenou ťarchou už vtedy nebolo by možné reálne očakávať

poskytnutie úveru spoločnosťou S. (do ktorého bol započítaný už predchádzajúci nesplácaný úver obžalovaným z tejto spoločnosti), ktorá práve požadovala ručenie nehnuteľnosťou. Pritom obžalovaný prinajmenšom v tomto okamihu si musel byť vedomý, že predmetná nehnuteľnosť už bola založená v prospech S. a.s. – pričom v tejto súvislosti sa javí, že o tejto skutočnosti mohol mať vedomosť aj JUDr. J. J. – prokurista, ktorý podľa jeho výpovedí v oboch prípadoch predkladané doklady na úver kontroloval.

Krajský súd neprimerane v prospech obžalovaného vyhodnotil aj tú časť výpovede tohto svedka, že L. U. ho splnomocnil uhradiť dlh na výživnom v čiastke 120 000 Sk. Ani v tomto ohľade krajský súd nijakým spôsobom nepreveril toto tvrdenie, ale uzatvoril, že dlh na výživnom sa týka obdobia kedy ešte L. U. nepodnikal.

Z dôkazov v spise je však zrejmé, že L. U. nepodnikal ani vtedy a nepodnikal ani potom, pretože na podnikanie nemal zdroje a banka mu tieto odmietla poskytnúť. Napokon dôkazy založené v spise popierajú aj tú časť výpovede tohto svedka, že odkedy L. U. údajne odišiel po peniaze na uhradenie dlhu na výživnom, ktorý mal v jeho mene JUDr. J. uhradiť, už neboli v kontakte. Naopak zo zápisníc napr. o valnom zhromaždení spoločnosti A. s.r.o. (č.l. 274) je bez pochybností preukázané, že v kontakte boli.

Okrem toho „solventnosť“ L. U. preukazuje aj jeho výpoveď (č.l. 93) pripojeného spisu Okresného súdu Poprad, v tom zmysle, že nikdy nepodnikal, nemohol uplatniť ani živnostenský list pre dlhy, v tomto prípade nie na výživnom, ale na sociálnom a zdravotnom poistení.

Rovnako nekriticky prevzal krajský súd tvrdenie aj obžalovaného, že L. U. podnikal vo viacerých spoločnostiach (predložil krajskému súdu k tomuto tvrdeniu výpisy z obchodného registra), a čoho malo byť preukázané, že išlo o osobu zbehlú v podnikaní a osobu solventnú. Ani v tomto ohľade však krajský súd si nepreveril nijakým spôsobom toto tvrdenie, a preto je treba súhlasiť s odvolacou námietkou krajského prokurátora, že záver krajského súdu tak ako ho vyjadril v odôvodnení svojho rozsudku je minimálne predčasný a všetko nasvedčuje záveru, že osoba L. U. uvedená vo výpisoch z Obchodného registra, ktoré podložil obžalovaný nie je totožná s osobou L. U., ktorý mal spolupracovať s firmou obžalovaného. Krajský súd paradoxne však venoval minimálnu pozornosť a bagatelizoval aj výpovede Ing. O. Š. zamestnankyne S.S., a to aj napriek, že táto vo svojich výpovediach

opakovane potvrdzovala (č.l. 1121, 1028), že to bol obžalovaný, ktorý sporný list vlastníctva tejto organizácii predložil, pričom osobu menom L. U. nikdy nevidela, nepozná ju.

K námietke obžalovaného, ktorú vyjadril vo vyjadrení k odvolaniu krajského prokurátora t.j., že žiadnu listinu nesfalšoval a teda nie je namieste posúdiť po právnej stránke skutok aj podľa § 176 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák., najvyšší súd ba dodáva, že tohto trestného činu sa nedopustil len ten, kto verejnú listinu sfalšuje, ale aj ten kto sfalšovanú listinu použije ako pravú a spôsobí tak škodu veľkého rozsahu.

Na základe uvedeného preto aj najvyšší súd súhlasne s odvolacími námietkami krajského prokurátora musí konštatovať, že krajský súd nevzal do úvahy a nevysporiadal sa tak doposiaľ vo svojom rozhodnutí so všetkými skutočnosťami a dôkazmi tak ako je na to poukázané vyššie.

Vzniknuté pochybnosti o správnosti oslobodzujúceho rozsudku preto odôvodňuje nielen to, že krajský súd nevykonal doposiaľ všetky potrebné dôkazy, ale najmä to, že vykonané dôkazy nevyhodnotil vo všetkých vzájomných súvislostiach, čo odôvodňuje v úvode tohto uznesenia zvolený postup odvolacieho súdu, pretože zmena rozhodnutia v odvolacom konaní v prípade oslobodenia spod obžaloby je vylúčená.

V ďalšom konaní bude povinnosťou krajského súdu doplniť doterajšie dokazovanie jednak tým, že krajský súd sa ešte pokúsi vypočuť L. U. (jeho pobyt je treba zisťovať aj prostredníctvom Policajného zboru, nielen nedôrazne ako to doposiaľ realizoval krajský súd), zistiť či L. U. uvádzaný vo výpisoch spoločností z obchodného registra je totožný s L. U. spolupracujúcim s firmou obžalovaného a následne vykonané dôkazy starostlivo vyhodnotiť podľa § 2 ods. 6 Tr. por. jednotlivo ako aj v ich súhrne a potom vo veci zákonne a spravodlivo rozhodnúť.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 26. októbra 2010

JUDr. Peter K r a j č o v i č, v.r.
predseda senátu

Vyhotovil: JUDr. Ing. Anton Jakubík

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková